

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

ikke kunde bruges, er der paa Kystsikringen ofret de Beløb, som kan anses for forsvarlige; man er jo trods alt nødt til at tage visse Hensyn til Økonomien — Staten har indtil 1938 anvendt ca. 40 Mill. Kr. paa Kystsikringen i et stadig voksende Tempo; efter 1938 er der bevilget 12 à 13 Mill. Kr. —, og de skiftende Vandbygningsdirektører har ment at kunne tage Ansvar for det stedfundne Omfang af Vedligeholdelsesarbejderne, selv om ikke alle Høfderne i hele deres Længde naar over Vandfladen, idet man ikke, som formentlig mange gør, maa lade sig forlede til at tro, at Høfderne ikke virker, fordi de er undersøiske. Tværtimod er det under de givne Forhold, hvor Kysten, som alle paa Egnen ved, stadig rykker tilbage, naturligt, at Yderenden af de ind mod Land forlængede Høfder gøres undersøisk.

Det har ogsaa været kritiseret, at Vandbygningsvæsenet tog Sand i Klitterne og de gamle Diger i Stedet for at pumpe Sand ind fra Fjordgrundene. Der har været henvist til, at Vandbygningsvæsenet havde anvendt denne Metode, da Tyskerne krævede fremskaffet Sand til Afdækning af deres Anlæg. Til det sidste er at sige, at Vandbygningsvæsenet protesterede kraftigt, fordi den Rende, en Sandpumper maa grave for at kunne tage Sand, til Stadighed betyder en umaadelig Risiko for Dannelsen af en ny Kanal, saafremt et Digebrud fremkommer ud for det Sted, hvor Sandet paa Fjordgrundene er bortpumpet. Fylden fra Klitterne og de gamle Diger er det rimeligere at redde til Materiale for de nye Diger end at lade Havet tage den. I Virkeligheden er Forholdet jo det, at det er overordentlig svært at skaffe Fyld til Diger paa Thyborøntangen, der fra Naturens Haand er en ganske smal og lav, af Havet opkastet Tange, saa lav, at den, før der blev bygget Diger, blev overskyttet af Havet flere Gange hver Vinter. Dette er ved at glemmes nu, efter at Vandbygningsvæsenet ved Dige- og Høfdebygning har tilvejebragt saa gode Forhold, at man til enhver Tid kan færdes ad Vej og Jernbane til Thyborøn By. Men endelig er der en Omstændighed, som har været gjort til Genstand for megen Omtale i Pressen og derfor muligvis kan have bundfældet sig i Bevidstheden ogsaa hos dette høje Tings Medlemmer, nemlig Paastanden om, at Limfjordsbækkenet, saafremt der lukkes mod Vest, vil blive udsat for Oversvømmelser under Østenvind, og at disse Oversvømmelser vil blive langt værre end de, der nu finder Sted, samt at Fjordvandstanden vil

blive sænket 1 m. Disse to Paastande er ret modstridende, og jeg kan imødegaa dem begge, for den førstnævntes Vedkommende ved at henvise til Kommissionens Betænkning Side 92—136, hvor der er redegjort for meget indgaaende Undersøgelser og Overvejelser angaaende Vandstandsforholdene i Limfjorden, saavel under de nuværende Forhold som naar Fjorden lukkes mod Vest. Resultatet af Undersøgelserne er, at en Lukning af Thyborøn Kanal vil give lavere og meget sjældnere Højvande overalt i Limfjorden, og der er i Betænkningen Side 515—25 redegjort for den meget betydelige Forskel, denne Reduktion af Højvandene betyder af Fordele for Landbruget.

For saa vidt Sænkningen af Fjordvandstanden angaar, bemærkes det, at denne i Betænkningen er anslaaet til omkring 5 cm, hvilket ikke kan medføre Ulemper for Skibsfarten og Havnene og i hvert Fald kun kan gavne Landbrugsinteresserne.

Jeg finder her Anledning til at bemærke, at de haarde Angreb, Vandbygningsdirektøren og hans Embedsmænd fra forskellig Side har været udsat for, er grundløse. Vandbygningsvæsenets Tjenestemænd har over for Ministeriet deres embedsmæssige Ansvar ved Varetagelsen af de dem betroede Opgaver, derunder Pasningen af Kystsikringsarbejderne paa Tangerne, og Vandbygningsdirektøren har i Egenskab af Thyborønkommissionens Formand haft et særligt Ansvar for, at alt var uangribeligt i det Materiale, der blev fremlagt, og paa Basis af hvilket Medlemmerne af det høje Ting nu skal træffe denne saa vigtige Afgørelse i et af de formentlig vanskeligste Spørgsmaal, Rigsdagen har været stillet over for. Dette Hverv maa han kunne røgte uden straks at blive stemplet som Fjende af den ene eller den anden Part i Sagen. Det første tekniske Udvalg afgav Betænkningen med den Bemærkning, at det ansaa sig inkompetent til at afgøre, hvilket af Udvalgets 4 Forslag der burde gennemføres, og indstillede, at der nedsattes en Kommission til at afgøre dette Spørgsmaal. I den derefter nedsatte 21 Mands store Kommission har Vandbygningsdirektøren afgivet sin Stemme paa lige Fod med alle øvrige Medlemmer, og for dette kan der formentlig ikke med Føje rettes Bebrejdelser mod ham.

Jeg vil nu nærmere omtale det fremsatte Lovforslag. Jeg omtalte i Begyndelsen af min Tale Hovedbestemmelsen i Lovforslagets § 1, som gaar ud paa, at der for Statskassens Regning bygges en ca. 20 km lang Dæmning med indbygget Skibsfarts-